

A RÉG ELVESZETT LÁNY

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy leány, akit úgy hívtak, hogy Szederke. Egy házaspár vargányaszedés közben sírást hallott a szederbokorból. Közelebb mentek és meglátták, hogy egy pici lány sírt keservesen. Mivel senkit nem találtak a közelben, ezért hazavitték, elnevezték Szederkének és felnevelték.

A kislány már gyönyörű nagylánnyá cseperedett. Hosszú szőke haja, csinos alakja és piros arca mindenkit elkápráztatott. Egy nap elindult az erdőbe gyümölcsöt szedni az ebédhez. Amikor egy szederbokorhoz ért, s le akarta szedni róla a bogyókat, a bokor gallya egy rossz mozdulat miatt megszúrta a lány kezét. Abban a pillanatban, hogy a tűske az ujjába szúródott, előtörték a rég elfeledett emlékei. Látomások villantak át a lány szemei előtt, amikben felfedezte rég nem látott anyukáját. Ezekről az emlékekről Szederke nem szólt a nevelőszüleinek.

Pár nap múlva a lány tizennegyedik születésnapjára papírlámpást kapott a „szüleitől”. Aznap este ki is próbálta, feleresztette az ajándékát a fellegekbe. Gyönyörködött benne, mert a lámpás csodaszépen világította be az eget. Egyszer csak figyelmes lett valamire. Meglátott egy másik lámpást is az égen. Úgy döntött megnézi, honnan jöhet és kié lehet. Egész éjjel követte, míg egy toronynál meg nem állt és rögtön érezte, hogy ismeri ezt a helyet. Miközben mászott felfelé a torony falához nőtt indákon, a lámpások bevilágították az éjszakát. Mikor bemászott az erkélyre és megállt egy pillanatra a holdfényben, megpillantotta a torony szobájában rég nem látott édesanyját. Emlékeiből rögvest fel ismerte, és megszólította:

- Édesanyám, te vagy az? - kérdezte félénken. - Téged láttalak a látomásomban?

- Te vagy az kislányom? - kérdezte halkan, hisz nem ismerte meg ennyi idő után.

Szótlánul álltak egymás előtt. Nem tudtak ennyi év után megszólalni. Végül az anyja erőt gyűjtött és megszólalt:

- Én sosem hagytalak el... Egyszer elmentünk ibolyát szedni a tisztásra, mert azok voltak a kedvenc virágaid. Szedtem neked egy csokorral, de utána nem találtalak sehol. Míg be nem esteledett mindenhol kerestelek. Utána még évekig kutattalak. Azt gondoltam, hogy valami vadállat elragadott...

- Akik neveltek azt mondták, hogy egy szederbokorban találtak rám.

Édesanyja csak ennyit mondott:

- Gyere ide lányom!

Szederke odarohant az anyukájához és szorosan átölelték egymást. Nagyon örültek, hogy megtalálták egymást.

Nevelőszülei egész éjjel keresték Szederkét, és már nagyon aggódtak érte. Másnap reggel hazaérkezett az édesanyjával. Mindent elmeséltek az elejétől a végéig.

Szederke az édesanyjával a toronyba költözött, de a nevelőszüleit minden második nap meglátogatta. Ők is sokszor mentek vendégségbe a „kislányukhoz”. Mindenki boldogan élt, míg meg nem halt.